

Anders krönika

”Jag lämnar Afghanistan med vemod, men med hjärtat fullt av minnen”.

TEXT **ANDERS ROSÉN**,
INFORMATIONSSAMORDNARE, SAK KABUL

Anders träffar **ABDAL BAQI**, ordförande för ett lokalt byråd.

Det talas om ett virus i det här landet. Det kallas Afghanistanviruset, men det gör inte att man blir sjuk. Det drabbar i stället en del utlänningar som fångslas och fascinerats stort av landet. En del har till och med svårt att ge sig av. Jag har nog en släng av viruset, men för mig är tiden i Afghanistan över. Nu är det dags att dra hemåt mot nya utmaningar.

Efter mer än två år i Afghanistan har jag lärt mig landet och kulturen ganska bra. Men det är lite som ett tv-spel med flera banor, när man tror sig ha förstått en företeelse i samhället finns en nivå till med nya insikter. Det innebär att Afghanistan blir både outgrundligt och fascinerande. Jag har ständigt hittat nya dimensioner och ny kunskap här. Kanske är det anledningen till att så många utlänningar stannar länge i landet. Det finns alltid något nytt att förstå. Afghanistanviruset sätter in. Säkerhe-

ten är ju ett kapitel för sig. Riskerna med att vistas i landet styr vardagslivet, och visst har jag varit rädd ibland. När jag vaknar av explosioner och skottlossning är jag inte kaxig, men SAK har genomtänkta säkerhetsregler och i stort har jag känt mig trygg.

Att vara på plats under hela processen med presidentvalet var oerhört spännande. Periodvis var jag den enda svenska journalisten på plats, och samtalen från medier hemma i Sverige blev många.

Artigheten och värmen mellan människor skulle jag vilja ta med mig hem till Sverige. För mig är det lite paradoxalt hur hänsynen och respekten mellan människor kan vara så stor i detta land som rymmer så mycket våld, krig och långvariga motsättningar.

Mitt jobb som informationssamordnare för SAK i Kabul har varit ett unikt tillfälle att lära känna fantastiska människor med en lite annan syn är min egen. Dem glömer jag aldrig. Som barnmorskan Shazia vid SAKs sjukhus i Laghman som har arbetat i kvinnornas tjänst i 37 år. Eller 18-åriga Ravina utanför Mazar, som går en datakurs i SAKs regi. Hon har insett att det inte går att komma in på universitetet utan datakunskaper, men familjen är fattig och faderlös och kursen hade inte varit möjlig utan SAKs insats.

Jag glömmet inte heller Abdal Baqi, ord-

förande för ett lokalt byråd, som visade mig SAKs utvecklingsarbete i hans by: En sykurs för kvinnorna och en väg som männen byggde. Två projekt som minskade isoleringen.

Jag minns också Leila i Samangan som jag intervjuade, men inte fick träffa personligen av kulturella skäl. Leila satt inne i ett rum och jag intervjuade henne genom ett fönster, med min SAK-kollega Kamela som mellanhand. Leila var kvinnornas representant i byrådet och fönsterintervjun hindrade varken hennes starka berättelse eller hennes önskemål om förbättringar. Och pojken jag såg på sjukhuset i Jalalabad, som för första gången satte på sig en benprotes. Två år tidigare hade han trampat på en landmina på väg till skolan.

Eller 18-åriga Nusima längst uppe i norr, vid den mäktiga Amurfloden som utgör gränsen mot Tadjikistan. Nusima är tillbaka i skolan igen efter att ha fått sluta redan som 14-åring. Sin son har hon med sig varje dag. Ja, listan över starka möten med människor är mycket lång. Jag lämnar Afghanistan med vemod, men med hjärtat fullt av minnen. ❖